

Ik ken die man niet!

Bij Matteüs 26:57-75

Zal hij het doen? Of niet? Petrus is bang. Natuurlijk is hij bang. Jezus is zonet gevangengenomen door een grote groep mannen met zwaarden en stokken. Petrus kon Jezus niet helpen. Hij mocht Jezus niet eens helpen. Toen Petrus begon te vechten zei Jezus dat dat niet goed was. Het leek wel of Jezus wilde dat het zo zou gaan. Maar dat kan toch niet?

Ze zijn gevaarlijk, de mannen die Jezus gevangen hebben genomen. Maar Petrus heeft beloofd dat hij Jezus niet in de steek zou laten. En dat doet hij ook niet. Hij bukt zich, komt achter de bomen vandaan en sluipt achter de groep mannen aan. Jezus ziet hij niet. Die loopt ergens tussen hen in, met touwen om zijn polsen. Hij heeft geen enkele kans om te ontsnappen. Petrus sluipt in het donker achter de groep mannen aan. Tussen de bomen door. Over het pad met de stenen. Steil naar beneden, in de richting van de stad. Door de poort, over de straatjes van Jeruzalem. Waar gaan ze heen? Waar brengen ze Jezus naartoe?

Wacht even. Dat grote huis ...

Dat is toch het paleis van Kajafas, de hogepriester?

Petrus ziet hoe de mannen door de grote deur naar binnen gaan. Wat kan hij doen? Ineens heeft Petrus een idee. Hij glipt door de poort achter het paleis naar binnen, een tuin in, een binnenplaats op. Er zijn zoveel mensen hier. In het donker valt hij echt niet op.

Petrus gaat vlak bij het open raam staan. Hij kijkt naar binnen. Daar is Jezus. En daar is de hogepriester, op zijn mooie stoel. Hij ziet er streng uit. 'Zo zeker als God leeft, geef me antwoord, Jezus van Nazaret. Bent U de redder op wie we wachten, de Zoon van God?'

Jezus kijkt naar de hogepriester. Hij blijft kalm en vriendelijk. 'U zegt het zelf,' zegt Jezus. 'Ik ben de persoon over wie de oude profeten al verteld hebben. Ik ga terug naar mijn Vader, maar op een dag zullen jullie allemaal zien hoe Ik terugkom uit de hemel.'

O nee, denkt Petrus. Jezus, zeg dat nou niet.

Maar het is al te laat. De hogepriester en de andere mensen in de zaal beginnen te schreeuwen.

'Horen jullie dat?'

'Hij zegt dat Hij de Zoon van God is!'

'Hij zegt verkeerde dingen over God!'

'Hij moet dood!'

Een paar mannen dringen zich naar voren. Ze beginnen Jezus te slaan. Ze spugen naar Hem.

'Hé,' zegt een stem ineens. Petrus kijkt naast zich. Er staat een meisje bij hem. 'Ik herken jou,' zegt ze. 'Jij hoort ook bij die Jezus uit Galilea.'

Petrus snuift. 'Welnee,' zegt hij. 'Ik niet hoor. Ik heb geen idee waar je het over hebt.'

Het is ineens heel stil op de binnenplaats. Er zijn meer mensen die gehoord hebben wat het meisje zei. Petrus moet hier weg. En snel. Maar niemand mag iets merken. Hij loopt fluitend naar de poort toe.

'Hé,' zegt een ander meisje. 'Ik ken die man. Die hoort ook bij Jezus uit Nazaret.'

'Haha!' lacht Petrus. 'Je moet je ogen eens laten nakijken. Ik hoor echt niet bij Jezus. God weet het!'

'Nou,' zegt een man. 'Volgens mij wel hoor. Horen jullie hoe hij praat? Dat accent? Je hoort duidelijk dat hij uit het noorden van het land komt. Hij is een van die leerlingen van Jezus. Zeker weten.'

Petrus balt zijn handen tot vuisten. Hij kijkt dreigend om zich heen. 'Echt niet!' roept hij.

'Stelletje sukkels! Jullie weten helemaal niks! Maar God weet dat ik die vent daar niet ken, die Jezus of hoe Hij ook heet.'

En op dat moment hoort Petrus een haan kraaien. Vlakbij. Heel hard.

Petrus knippert met zijn ogen. Hij denkt aan wat Jezus tegen hem gezegd heeft. 'Petrus, ook jij laat me vannacht in de steek. Je zult tegen de mensen zeggen dat je Mij niet kent. Nog vóór de haan drie keer gekraaid heeft.'

Petrus voelt iets hards in zijn keel. Zijn ogen branden. Hij zegt niks meer. Hij loopt de poort door, de stad in. Hij huilt.

Hij heeft Jezus in de steek gelaten. En hij kan het nooit meer goedmaken ...